

Αθωνική

ΙΣΤΟΡΙΑ
ΜΗ ΚΑ

ΙΟΥΝΙΟΣ 2015 - ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 234

www.athoniki-politeia.gr

Πολιτεία

“Άγιος Κύριλλος τῆς ΘΕΟΤΟΚΟΥ ὑπέρμαχος

“Άγιος Κύριλλος, Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας (+444) ὑπῆρξε ὁ πολέμιος τοῦ Νεστορίου καί ὑπέρμαχος τῆς θεοτοκίας τῆς Ἀειπαρθένου. Στὴν τρίτη Οἰκουμενικὴ Σύνοδο, τὸ 431, ἀγωνίσθηκε μὲ παρρησία γιὰ τὴν Θεοτόκο. Οἱ ἀγῶνες του γιὰ Ἐκείνη προκάλεσαν τὴν ἰδιαίτερη εὐνοιά Της γι’ αὐτόν, ὅπως φανερώνει τὸ περιστάτικὸ πού θὰ σὰς περιγράψουμε ἐδῶ:

Σ’ ἕνα προάστιο τῆς Χαλκηδόνος, στὴν Δρύ, συγκροτήθηκε μιὰ ληστρική σύνοδος, πού καταδίκασε ἐρήμην τοῦ τόν Ἱερό Χρυσόστομο. Ὁ “Άγιος Κύριλλος, ἀπὸ ἄγνοια καί ὄχι ἀπὸ κακία, υἱοθέτησε τὶς ἀποφάσεις τῆς συνόδου καί ἐφθασε μέχρι τὸ σημεῖο νὰ μὴ θέλῃ νὰ μνημονεύῃ τὸ ὄνομα τοῦ Ἁγίου Ἰωάννη τοῦ Χρυσοστόμου στὰ δίπτυχα, μαζί μὲ τὰ ὀνόματα τῶν ἄλλων Πατριαρχῶν.

Ὁ Κύριλλος ἦταν ὡστόσο καλοπροαίρετος καί, ὅταν τοῦ ἐγίναν οἱ ἀνάλογες συστάσεις, ἐξέτασε καλύτερα τὰ πράγματα, ἀναγνώρισε τὸ λάθος του καί διόρθωσε τὴν στάσι του. Στὴν ἀλλαγὴ του αὐτὴ συνετέλεσε ἕνα ὄνειρο, πού εἶδε κάποιον βράδου:

Εἶδε ὅτι βρισκόταν σ’ ἕναν ὠραιότατο τόπο καί δοκίμαζε μιὰ χαρὰ ἀνεκκλήτη. Ἐβλεπε ἐκεῖ τοὺς Πατριάρχες Ἀβραάμ, Ἰσαάκ καί Ἰακώβ, καθὼς καί ἄλλους ἄνδρες τῆς Παλαιᾶς καί Καινῆς Διαθήκης. Ἐβλεπε ἐπίσης ἕναν ναὸ πολὺ φωτεινὸ καί μεγαλοπρεπῆ, ἀπ’ ὅπου ἀκουγόταν μιὰ οὐράνια ψαλμωδία. Προχώρησε μέσα στὸν ναὸ καί ἀντίκρουσε τὴν Θεοτόκο, περιστοιχισμένη ἀπὸ πλῆθος ἀγγέλων, νὰ λάμπῃ ἀπὸ ἄρρητη δόξα. Κοντὰ στὴν Θεομήτορα στεκόταν μὲ μεγάλη τιμὴ ὁ ἱερός Χρυσόστομος, κρατώντας στὰ χέρια τὸ βιβλίον τῶν διδασχῶν του.

Ὁ “Άγιος Κύριλλος προχώρησε γιὰ νὰ προσκυνήσῃ τὴν Ὑπεραγία Θεοτόκο, ὅμως ὁ “Άγιος Ἰωάννης μπῆκε στὴν μέση καί, ὄχι μόνον τὸν ἐμπόδισε, ἀλλὰ θέλησε νὰ τὸν βγάλῃ ἐξω ἀπὸ τὸν ναὸ. Ἐντρομος ὁ Κύριλλος, σκεπτόταν γιατί ἄραγε νὰ ὀργίσθηκε τόσο ἐναντίον του ὁ ἱερός Χρυσόστομος. Τότε ἐπενέβη ἡ Παναγία.

- Συγχώρησέ τον, Ἰωάννη, καί μὴν τὸν διώχνεις, εἶπε στὸν ἱερό Χρυσόστομο. Ὅσα ἔχει πει ἐναντίον σου δὲν τὰ εἶπε ἀπὸ κακία, ἀλλὰ ἀπὸ ἄγνοια.

- Ὅχι, δὲν τὸν συγχωρῶ, ἔκανε τάχα θυμωμένος ὁ “Άγιος.

- Συγχώρησέ τον γιὰ τὴν ἀγάπη μου, ἐπέμεινε ἡ Θεοτόκος, γιατί ἀγωνίσθηκε πολὺ γιὰ τὴν τιμὴ μου, κατετρόπωσε τὸν Νεστόριο καί μὲ ἀνακήρυξε Θεοτόκο.

Ὁ ἱερός Χρυσόστομος ἠρέμησε ἀμέσως, ἀγκάλιασε τὸν παλαιὸ τοῦ ἀντίπαλο καί τὸν ἀσπάσθηκε μὲ ἀγάπη.

Ἀπὸ τότε ἡ ἐκτίμησι τοῦ Ἁγίου Κυρίλλου πρὸς τὸν Ἅγιο Ἰωάννη ἦταν ἀπεριόριστη.

Τριάντα δύο χρόνια ἀγωνίσθηκε ὁ “Άγιος Κύριλλος στὸν πατριαρχικὸ θρόνον τῆς Ἀλεξανδρείας. Κι ὅταν παρέδιδε τὴν ἀγία ψυχὴ του, ἡ Παναγία τοῦ παραστάθηκε, ὅπως κι ἐκεῖνος στὴν ζωὴ του τὴν ὑπηρετήσε πιστὰ καί ἀγωνίσθηκε γιὰ τὴν τιμὴ Της.

⊗ Ὁφείλουμε νὰ εἴμαστε ἄκρως εὐαίσθητοι στὶς ἀνάγκες τῶν ἄλλων. Τότε θὰ εἴμαστε ἕνα καί ἡ εὐλογία τοῦ Θεοῦ θὰ μὲνῃ πάντοτε μαζί μας. “Αφθονη!

⊗ “Ἡ ζωὴ τῶν ἄλλων ἔχει γιὰ ἐμένα μεγαλύτερη ἀξία ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν ἐαυτό μου, ἀπὸ τὴν ἴδια τὴν ζωὴ μου”. Ὅταν καταλάβετε αὐτό, δὲν θὰ ὑπάρχουν πιά προστριβὲς μεταξύ σας. Ἡ λύσι ἑνὸς προβλήματος ἢ μιᾶς διαμάχης δὲν ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὶς τυπικὲς διαδικασίες, οὔτε ἀπὸ τὸν τρόπο συμπεριφορᾶς, ἀλλὰ ἀπὸ τὴν ἀπόφασιν νὰ ὑπομείνουμε τὸ πᾶν. Ὁ καθένας μας ὀφείλει νὰ ἔχη γιὰ τοὺς ἄλλους τὴν ἀγάπη τῆς μητέρας.

† Γέρων Σωφρόνιος

⊗ Ἡ ἀμαρτία σκοτίζει τὸν νοῦ. Εἶναι τόσο τὸ σκότος πού ἔχει ὁ φιλήδονος, ὁ ζηλότυπος, ὁ πλεονέκτης, ὁ ἐγωίστης στὸν νοῦ, ὡστε εἶναι δυνατόν νὰ γνωρίζῃ ὅλη τὴν σοφία καί τὶς γλώσσες τοῦ κόσμου, νὰ ἔχῃ φθάσει σὲ βαθύ γῆρας ἔχοντας μεγάλη πείρα καί, ὅμως νὰ μὴ βλέπῃ ἀπὸ τὰ πάθη του οὔτε συγγένεια, οὔτε φιλία, οὔτε ἄνθρωπο, οὔτε Θεό, οὔτε σῶμα, οὔτε ψυχὴ. Ἡ ἀμαρτία τσακίζει τὸ ὠραιότερο ἀγαθὸ μας, τὴν θέλησι. Τὴν τσακίζει τόσο πολὺ, ὡστε, ἐνῶ καμμιά φορὰ ὁ ἀμαρτωλὸς ἔχει ἀναλαμπές νηφαλιότητος καί βλέπει τὴν καταστροφή του, πάλιν δὲν μπορεῖ νὰ συγκρατηθῇ.

† Γέρων Ἰωὴλ

⊗ Ὅταν ἐσύ θέλεις τὴν σωτηρία σου καί βιάζεις τὸν ἐαυτό σου, ὅλα κατ’ εὐχὴν ἔρχονται.

⊗ Τὸ πρῶτο στάδιο, τὸ πρῶτο σημεῖο, τὸ ὁποῖο θὰ αἰσθανθῆτε λέγοντας τὴν εὐχὴ, εἶναι ἡ χαρὰ. Καί ἡ χαρὰ δὲν εἶναι παρὰ ἕνα πετραδάκι στὴν ἀκροθαλασσιά, εἶναι ἡ ἐνδειξι ὅτι μέσα σου ἀρχίζεις καί φωτίζεσαι. Γι’ αὐτὸ νὰ λέτε τὴν εὐχὴ.

† Γέρων Ἐφραίμ Κατουνακιώτης

⊗ Ἄν ὑπακούωμε στὸν Θεό, ἂν ἀγωνιζώμαστε καί ἔχωμε πόθο γιὰ τὸ ἀγαθὸ, ὁ Θεὸς θὰ μᾶς αὐξήσει τὴν χάρι καί τὰ πνευματικὰ ἀγαθὰ.

⊗ Καλὸς εἶσαι, ἀλλὰ δὲν βρέθηκε τεχνίτης νὰ σέ βοηθήσῃ νὰ γίνῃς καλύτερος. Νὰ σοῦ πῶ ἕνα παράδειγμα. Ἀπὸ ἕνα κούτσουρο ἕνας τεχνίτης μπορεῖ νὰ κατασκευάσῃ ἕνα ὠραῖο τραπέζι. Ἄν δὲν βρεθῇ ὁ τεχνίτης, ὅμως, τὸ κούτσουρο θὰ παραμείνῃ κούτσουρο.

† Γέρων Ἱερώνυμος

“Οσιος Μωϋσῆς ἦταν Οὐγγρος στό γένος καί πολύ ἀγαπητός στόν πρίγκηπα τῆς Ρωσσίας Ἅγιο μάρτυρα Μπόρις, στήν ὑπηρεσία τοῦ ὁποίου βρισκόταν μαζί μέ τόν ἀδελφό του Γεώργιο.

“Όταν ὁ Ἅγιος Μπόρις δολοφονήθηκε ἀπό τόν ἄνομο Σβιατοπόλκ, μαζί μέ ὄλους τούς ἀξιωματούχους του, ὁ μακάριος Μωϋσῆς ἦταν ὁ μόνος πού σώθηκε. Κατέφυγε στήν εὐσεβῆ Πρεντισλάβα, τήν ἀδελφή τοῦ Γιαροσλάβου, πού τόν ἔκρυψε ἀπό τόν Σβιατοπόλκ. Μή μπορώντας νά καταφύγῃ σέ ἄλλο μέρος, παρέμεινε ἐκεῖ, προσευχόμενος ἀδιάλειπτα στόν Θεό.

Στό μεταξύ ὁ εὐλαβέστατος πρίγκηπας Γιαροσλάβος, ἀγανακτισμένος γιά τόν ἀδικο θάνατο τοῦ πολυαγαπημένου του ἀδελφοῦ Μπόρις, ἐπέδραμε ἐναντίον τοῦ Σβιατοπόλκ καί τόν νίκησε. Ὁ τύραννος κατέφυγε στήν Λεχία (τήν σημερινή Πολωνία), συμμάχησε μέ τόν βασιλιά τῆς χώρας Μπολιεσλάβο καί κίνησε, μέ πολύ στρατό, ἐναντίον τοῦ Κιέβου. Ὁ Γιαροσλάβος νικήθηκε καί ὁ Σβιατοπόλκ ἀνέβηκε στόν θρόνο τῆς μεγάλης ἡγεμονίας.

Μετά τήν νίκη τοῦ Σβιατοπόλκ, ὁ σύμμαχος του, βασιλιάς Μπολιεσλάβος, ἐπέστρεψε στήν χώρα του, παίρνοντας μαζί του γιά σκλάβους πολλούς αἰχμαλώτους. Ἐνάμεσα σ’ αὐτούς ἦταν οἱ δύο ἀδελφές τοῦ Γιαροσλάβου, οἱ βογιάρου του καί ὁ μακάριος Μωϋσῆς, δεμένους χειροπόδαρα μέ βαρειές ἀλυσίδες. Στήν Λεχία ὁ Ὅσιος ἔμεινε στά δεσμά πέντε χρόνια, ὑπομένοντας καρτερικά τήν αἰχμαλωσία του μέ προσευχή καί δοξολογία τοῦ Θεοῦ. Τότε κάποια νέα καί ωραία γυναίκα, ἀπό τίς ἀρχόντισσες τῆς χώρας, εἶδε τόν ρωμαλέο καί πανέμορφο Μωϋσῆ καί σαγηνεύτηκε ἀπό τήν ὁμορφιά του.

- Ἄχ, ἄνθρωπέ μου! Ἄδικα ὑπομένεις τέτοια βάσανα, τοῦ εἶπε. Φαίνεσαι ἰκανός καί μυαλωμένος. Γιατί νά μὴν ἐλευθερωθῆς ἀπό τά δεσμά καί τίς θλίψεις;

Ὁ Μωϋσῆς τῆς ἀπάντησε ἤρεμα:

- Γιατί ἔτσι θέλησε ὁ Κύριος.

Ἐκείνη ὅμως ἐπέμεινε:

- Ἄν ὑποταχθῆς σ’ ἐμένα, θά σ’ ἐλευθερώσω καί θά σέ κάνω ἄρχοντα σ’ ὀλόκληρη τήν Λεχία.

Ὁ Μωϋσῆς κατάλαβε τούς ἄσεμνους σκοπούς τῆς καί τῆς ἀποκρίθηκε:

- Ποιός ἄνθρωπος, πού ἄκουσε γυναίκα καί τῆς παρέδωσε τόν ἑαυτό του, ἔκανε καλά; Ὁ πρωτόπλαστος Ἀδάμ ὑπάκουσε στήν Εὐα καί διώχθηκε ἀπό τόν παράδεισο. Ὁ Σαμψών, ὁ πιό δυνατός ἀπ’ ὄλους καί νικητής τῶν ἀλλοφύλων, στό τέλος παραδόθηκε ἀπό μία γυναίκα στά χέρια τῶν ἐχθρῶν. Ὁ Σολομών, πού ἔφθασε στά ὕψη τῆς θείας σοφίας, ἀσέβησε ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ ἐπειδή παραδόθηκε στίς γυναῖκες. Καί ὁ Ἡρώδης ἐγίνε δούλος μιᾶς γυναίκας καί ἔκοψε γιά χάρι τῆς τήν ἁγία κεφαλή τοῦ Προδρόμου Ἰωάννου. Πῶς λοιπόν ἐγώ θά δουλώσω τόν ἑαυτό μου σέ μία γυναίκα;

- Μά θά σ’ ἐλευθερώσω! φώναξε με πάθος ἐκείνη. Θά σέ κάνω πλούσιο καί ἔνδοξο, καί κυβερνήτη τοῦ σπιτιοῦ μου.

Θά σέ πάρω γιά ἄνδρα μου. Μόνο σβῆσε τήν φλόγα τῆς ψυχῆς μου. Ἄν δεχθῆς τήν πρότασί μου, ἐγώ θά ἐκπληρώσω τόν πόθο σου κι ἐσύ θά γίνῃς ὁ ἀφέντης μου, ὁ κύριος τῆς περιουσίας μου καί ἀρχηγός τῶν βογιάρων. Τί λές λοιπόν;

- Γνώριζε μιά γιά πάντα, ἀποκρίθηκε σταθερά ὁ Μωϋσῆς, οὔτε τό θέλημά σου θά κάνω, οὔτε τά πλοῦτη καί τήν ἐξουσία σου ζηλεύω. Ἡ καθαρότητα τῆς καρδιάς καί ἡ σωφροσύνη εἶναι ἀνώτερα ἀπ’ ὄλα αὐτά. Δέν εἶμαι ἔνοχος γιά ὅ,τι ὑποφέρω. Γι’ αὐτό ἐλπίζω ὅτι αὐτά θά μέ λυτρώσουν ἀπό τά αἰώνια βάσανα.

Τότε ἡ ἀρχόντισσα κατέφυγε σέ ἄλλα μέσα. Ἔστειλε ἕναν ἐμπιστό της ἄνθρωπο σ’ αὐτόν, πού ἐπιτηροῦσε τούς αἰχμαλώτους, καί ζήτησε νά τῆς πουλήσῃ τόν Μωϋσῆ. Θά τοῦ ἔδινε ὅ,τι ζητοῦσε. Κι ἐκεῖνος, ἐκμεταλλεούμενος τήν εὐκαιρία νά γίνῃ πλούσιος, τῆς τόν πούλησε γιά τρεῖς χιλιάδες χρυσά νομίσματα!

“Όταν τόν ἔφεραν μπροστά τῆς, ἡ γυναίκα διέταξε νά τόν ντύσουν μέ πολυτελῆ ἐνδύματα, νά τοῦ φέρουν τά καλύτερα ἐδέσματα, προσπαθώντας συνάμα νά τόν κάνῃ νά ἐνδώσῃ στίς ἐπιθυμίες τῆς. Ὁ Μωϋσῆς ὅμως πέταξε τά πλούσια φορέματα, ξέφυγε ἀπό τήν γυναίκα καί κρυβόταν, ὑποβάλλοντας τόν ἑαυτό του σέ ἀγῶνες, νηστείες, προσευχές καί ἀγρυπνίες. Ἡ ἀντίστασί του αὐτή προκάλεσε τήν ὀργή τῆς ἀρχόντισσας, ἡ ὁποία προσβεβλημένη καί ὠργισμένη διέταξε νά τόν ἀφήσουν νά πεθάνῃ ἀπό τήν πείνα.

Ὁ Θεός ὅμως δέν ἐγκαταλείπει ποτέ τά τέκνα Του. Ἐνας δούλος σπλαγχνίσθηκε τόν Μωϋσῆ καί τόν ἔτρεφε κρυφά. Ἄλλοι πάλι δούλοι προσπαθοῦσαν νά τόν μεταπίσουν.

- Ἀδελφέ Μωϋσῆ, τοῦ ἔλεγαν, τί σ’ ἐμποδίζει νά παντρευτῆς αὐτή τήν γυναίκα; Ἡ ὁμορφιά τῆς εἶναι μεγάλη, ὅπως καί ὁ πλοῦτος τῆς καί ἡ δύναμί τῆς.

Σ’ αὐτούς ὁ Μωϋσῆς ἀπαντοῦσε:

- Φίλοι μου, ἐσεῖς καλά τά λέτε. Ἐγώ ὅμως οὔτε τήν ἐξουσία τήν κοσμική ἐπιζητῶ, οὔτε στήν χώρα τῆς Λεχίας ἐπιθυμῶ νά ζῆσω, οὔτε νά τιμηθῶ ἐπιδιώκω. Ὅλα αὐτά τά περιφρονῶ γιά τήν βασιλεία τῶν Οὐρανῶν. Κι ἂν ξεφύγω ζωντανός ἀπ’ αὐτή τήν γυναίκα, θά γίνω μοναχός. Γιατί ὁ Κύριος εἶπε στό Εὐαγγέλιο: “Πᾶς ὅς ἀφήκεν οἰκίαν ἢ ἀδελφούς ἢ πατέρα ἢ μητέρα ἢ γυναίκα ἢ τέκνα ἢ ἀγρούς ἔνεκεν τοῦ ὀνόματός μου, ἑκατονταπλασίονα λήψεται καί ζωὴν αἰώνιον κληρονομήσει”. Τόν Χριστό λοιπόν ν’ ἀκούσω ἢ ἐσᾶς;

“Όταν τά πληροφορήθηκε ὄλ’ αὐτά ἡ ἀρχόντισσα, ἔβαλε σ’ ἐφαρμογή ἕνα νέο, πανοῦργο σχέδιο. Διέταξε ν’ ἀνεβάσουν τόν Μωϋσῆ σ’ ἕνα ἄλογο, ἀνέβηκε κι ἐκείνη σ’ ἕνα ἄλλο καί ἄρχισαν, μέ τήν συνοδεία πολλῶν δούλων, νά περιφέρωνται στά χωριά καί στίς πόλεις, πού εἶχε ὑπό τήν ἐξουσία τῆς.

- Ὅλη αὐτή ἡ χώρα εἶναι δική σου. Ὅλοι αυτοί οἱ ἄνθρωποι εἶναι δικοί σου. Κάνε τους ὅ,τι θέλεις, εἶπε στόν Μωϋσῆ. Καί, στρεφόμενη στόν λαό, φώναξε:

- Νά ὁ κύριός σας καί σύζυγός μου. Νά τόν σέβεστε ὄλοι καί νά τόν προσκυνάτε!

“ Ο Σ Ι Ο Σ Μ Ω Ύ Σ Η Σ

Ὁ Υ Γ Γ Ρ Ο Σ

Ο Μωϋσής, ωστόσο, γέλασε με τόν παραλογισμό της παθιασμένης γυναίκας και της είπε:

- Μάταια κοπιάζεις. Δεν μπορείς να με δελεάσης με φθαρτά πράγματα, ούτε να συλήσης τό πνεύμα μου. Μην πασχίζης άδικα να με κερδίσης. Ούτε τίς απειλές σου φοβάμαι. Κι αν θέλη ό Θεός, δεν θ' άργήσω να γίνω μοναχός.

Έκείνες τίς ημέρες συνέβη να περάση από εκεί ένας ιερομόναχος από τό "Άγιον Όρος. Συνάντησε τόν Μωϋσή, πληροφορήθηκε τά παθήματά του και τήν επιθυμία του, και τόν έντυσε τό άγγελικό σχήμα. Τόν συμβούλευσε να διατηρήση πάση θυσία τήν καθαρότητα του σώματος και της ψυχής του, του εύχήθηκε να λυτρωθή από εκείνη τήν γυναίκα, και αναχώρησε. Η άρχόντισσα, όταν έχασε τίς ελπίδες της, παρέδωσε τόν Μωϋσή στους βασιανιστές. Τόν τέντωσαν σ' έναν πάγκο και τόν έδειραν αλύπητα με σιδερένια ραβδιά, μέχρι πού ή γή βάφτηκε κόκκινη από τό αίμα του. Ένω τόν χτυπούσαν του έλεγαν:

- Υποτάξου στην κυρία σου και κάνε τό θέλημα της, αλλιώς θα κόψουμε τό σώμα σου σε κομμάτια.

- Κάντε ό,τι σας διέταξαν και μην καθυστερήτε, άποκρίθηκε με γενναϊότητα ό Μωϋσής. Ποτέ δεν πρόκειται ν' άρνηθώ τήν άγάπη του Θεού. Ούτε πόνοι, ούτε φωτιά, ούτε πληγές μπορούν να με χωρίσουν από τόν Κύριό μου και τό μεγάλο άγγελικό σχήμα.

Όργισθηκε ή άρχόντισσα με τήν αντίστασι του γενναίου αθλητή του Χριστού. Είχαν περάσει ήδη έξι χρόνια, πού της αντίστεκόταν αυτός ό δούλος, και άποφάσισε να τόν εκδικηθή για τήν προσβολή πού της έκανε. Έγραψε λοιπόν στον βασιλιά Μπολιεσλάβο:

"Γνωρίζεις καλά, βασιλιά μου, ότι ό άνδρας μου σκοτώθηκε πολεμώντας γενναϊά στο πλευρό σου. Έσύ μου έδωσες μετά τήν έλευθερία να διαλέξω όποιον θέλω για σύζυγό μου. Έρωτεύηκα έναν πανέμορφο νέο από τούς αιχμαλώτους σου, τόν έλευθέρωσα, του πρόσφερα όλη τήν περιουσία μου και τό δικαίωμα να έξουσιάζη τήν γή και τόν λαό μου. Όμως αυτός όλα τά περιφρόνησε. Πολλές φορές τόν βασάνισα, αλλά δεν πέτυχα να τόν κάνω σύζυγό μου. Υπομένει όλα τά μαρτύρια και δεν ταπεινώνεται. Τώρα μάλιστα έγινε κρυφά μοναχός, από κάποιον άγνωστο καλόγερο. Τί διατάξεις να του κάνω;"

Ο Μπολιεσλάβος διέταξε να παρουσιασθούν και οι δύο μπροστά του. "Άρχισε να προτρέπη επίμονα τόν Μωϋσή να υποκύψη στις αξιώσεις της κυρίας, αλλιώς, όπως τόν άπειλήσε, τόν περίμενε φρικτός θάνατος.

Ο πιστός Μωϋσής του άπάντησε άγέρωχα:

- Ο Κύριός μου λέει: "Τί ώφελήσει άνθρωπον έναν κερδίση τόν κόσμον όλον και ζημιωθή τήν ψυχήν αυτού;" Πώς λοιπόν μου υπόσχουσαι δόξες και τιμές, όταν έσύ ό ίδιος θα πεθάνης σε λίγο και ή γυναίκα αυτή θα σκοτωθή.

Η πονηρή άρχόντισσα, έχοντας τώρα και τήν έγκρισι του βασιλιά, πρόσταξε να του δίνουν εκατό βουρδουλίες τήν ημέρα και μετά να τόν άκρωτηριάσουν.

Σε λίγες ημέρες, ό πολύπαθος Μωϋσής βρισκόταν πεσμένος κάτω, μέσα σε μία λίμνη αίματος. Λίγη ζωή του έμενε άκόμη. Στο μεταξύ ό βασιλιάς Μπολιεσλάβος, θέλοντας να ικανοποιήση τήν πικραμένη για τήν άποτυχία της άρχόντισσα, διέταξε να εκδιώξουν όλους τούς μοναχούς της Λεχίας από τήν επικράτειά του.

Λίγες ημέρες άργότερα ό βασιλιάς πέθανε ξαφνικά μία νύχτα. Άμέσως ξέσπασε επανάστασι σ' όλη τήν χώρα. Ο λαός σκότωσε τούς βογιάρους, και μαζί τους τήν βάνουση άρχόντισσα. Έτσι εκπληρώθηκε ή πρόρρησι του θεοφώτιστου Μωϋσή.

Μετά τόν θάνατό της κυρίας του ό Μωϋσής έλευθερώθηκε και, με κλονισμένη τήν υγεία του, ξεκίνησε για ν' άφιερωθή στον Κύριο. Κατέφυγε με κόπους και πόνους στην Μονή των Σηηλαίων, στο Κίεβο, έχοντας στο σώμα του τίς πληγές του μαρτυρίου και στο κεφάλι του τό στεφάνι της νίκης, σαν γενναίος στρατιώτης του Κυρίου.

Ο μακάριος Μωϋσής έφθασε, με τήν χάρι του Θεού, στα τέλη της ζωής του, άφου με τά παθήματα και τίς ασκήσεις του αξιώθηκε να γίνη θεόπτης, όπως ό άρχαίος Μωϋσής, και να λάμψη με τήν άρετή και τά θαύματά του σε όλη τήν ρωσική γή.

Ήταν 26 Ιουνίου όταν αναπαύθηκε. Ο Θεός τόν δόξασε για τήν ύπομονή του, χαρίζοντας στο τίμιο λείψανό του τήν θαυματουργική δύναμι κατά των σαρκικών παθών. ■

ΑΠΟ
ΤΟ

ΓΕΡΟΝΤΙΚΟ

Η ΠΙΣΤΗ

ΚΑΝΕΙ

ΘΑΥΜΑΤΑ

Μία ημέρα, ό Άββάς Λώτ ρώτησε τόν Γέροντά του, τόν Άββά Ίωσήφ:

- Διαβάζω κάθε ημέρα τήν Άκολουθία μου, νηστεύω όσο μου επιτρέπουν οι σωματικές μου δυνάμεις, μελετώ τόν λόγο του Θεού, προσεύχομαι, ζω στην ήσυχία και, όσο είναι άνθρωπίνως δυνατόν, προσπαθώ να έχω καθαρους λογισμούς. Τί άλλο άπομένει να κάνω, Πάτερ, για να σώσω τήν ψυχή μου;

Ο Γέροντας τόν άκουσε σκεπτικός. Στάθηκε ύστερα όρθιος και ύψωσε τά χέρια του στον Ουρανό σε προσευχή. Φάνηκε τότε στον Άββά Λώτ πώς τά δάκτυλά του ήταν δέκα αναμμένες λαμπάδες και θαύμασε.

Βλέποντας τήν άπορία του, ό Γέρον Ίωσήφ του είπε:

- Στο χέρι σου είναι, τέκνον μου, να γίνης όλόκληρος μία φλόγα φωτεινή.

◆◆◆◆◆

Ο Άββάς Ίωσήφ ξεκίνησε μία ημέρα να έπισκεφθή τούς Μοναχούς, πού ασκήτευαν σ' ένα βουνό, πάνω από τό κελλί του. Στόν δρόμο συνάντησε έναν απ' αυτούς και άνέβαιναν σιγά-σιγά, συζητώντας.

- Βρισκόμαστε σε μεγάλη στενοχώρια, Άββά, είπε ό μοναχός. Έχει μήνες να βρέξη και μäs έλειψε τό νερό.

- Γιατί δεν παρακαλείτε τόν Θεό να σας στείλη βροχή, ρώτησε ό Γέροντας.

- Προσευχές και λιτανείες κάνομε κάθε ημέρα, αλλά δεν εισακουόμεθα.

- Τότε δεν προσεύχεσθε όπως πρέπει, είπε ό Άββάς Ίωσήφ. Έλα, αδελφέ, να κάνομε μία προσευχή μαζί, κι ελπίζω πώς θα τήν δεχθή ό φιλεύσπλαγχνος Θεός.

Στάθηκαν. Ο Άγιος Γέροντας σήκωσε τά χέρια του στον Ουρανό και έκανε μία σύντομη, αλλά θερμή προσευχή στον Κύριο, να λυπηθή τά πλάσματά Του, πού υποφέρουν, και να τους στείλη τήν ευεργετική βροχή Του.

Δέν είχε προλάβει να τελειώση, όταν πελώρια μαύρα σύννεφα μαζεύτηκαν στον ουρανό και άρχισε να βρέχη.

Σαστισμένος ό αδελφός από τό θαύμα, πού είχε συμβεί μπροστά στα μάτια του, έμεινε πολλή ώρα σαν άπολιθωμένος. "Υστερα έβαλε μετάνοια στον Άββά.

Έκείνος πάλι, άποφεύγοντας τόν άνθρώπινο έπαινο, δεν συνέχισε τήν πορεία του, αλλά γύρισε πίσω στο κελλί του. ■

ΠΑΡΗΓΟΡΙΑ ΕΙΝΑΙ Η ΠΙΣΤΗ ΣΤΗΝ ΑΛΗΘΙΝΗ ΖΩΗ

Κάποιοι επισκέπτες ρώτησαν μία ημέρα τόν Άγιο Παΐσιο, πόση δύναμη χρειάζεται να έχουν οι άνθρωποι για να αντιμετωπίσουν τόν θάνατο κάποιου αγαπημένου τους προσώπου. Καί ό Άγιος απάντησε:

“**Ο**ταν κάποιος παύη ν’ αντιμετωπίζη τά πράγματα κοσμικά, βρίσκει ανάπαυσι. Γιατί πώς είναι δυνατόν ό άνθρωπος να παρηγορηθή αληθινά, αν δέν πιστέψη στόν Θεό καί στήν αληθινή ζωή, τήν μετά θάνατον, τήν αιώνια;

“**Τ**όν καιρό πού ήμουν στό Μοναστήρι του Στοιμίου, ζούσε στήν Κόνιτσα μιά χήρα γυναίκα, πού πήγαινε συνέχεια στό Κοιμητήρι καί έκλαιγε ώρες όλόκληρες. Τούς αναστάτωνα όλους μέ τίς φωνές της. Χτυπιόταν, χτυπούσε τό κεφάλι της στήν πλάκα του τάφου! Όλο τόν πόνο της εκεί τόν έβγαζε. Πήγαιναν, τήν έπαιρναν από εκεί, καί αυτή ξαναγύριζε. Αυτό γινόταν για χρόνια. Ό άνδρας της είχε σκοτωθή από τούς Γερμανούς. Άν τό δη κάποιος αυτό έξωτερικά, θά πη: “Γιατί να τό επιτρέψη ό Θεός;”. Καί αυτή έτσι έξωτερικά τό αντιμετώπιζε καί δέν μπορούσε να παρηγορηθή.

“**Μ**ία φορά πού πήγα να δω τί συμβαίνει, μου έλεγε: “Γιατί τό έκανε ό Θεός αυτό;”. Έλεγε-έλεγε, τά έβαζε μέ τόν Θεό. Άφου τήν άφησα να ξεσπάση λίγο τής είπα: “Νά σου πω κι εγώ κάτι. Τόν άνδρα σου τόν ήξερα: ήταν πολύ καλός. Σκοτώθηκε στόν πόλεμο για τήν πατρίδα, πάνω στό ιερό καθήκον. Ό Θεός δέν θά τόν αφήση”.

“**Η** γυναίκα αυτή, ενώ ό άνδρας της ήταν πολύ ήσυχος, ήταν λίγο κοσμική. Δέν τής τό είπα φυσικά, αλλά τήν ρώτησα: “Τώρα έσύ τί σκέφτεσαι; Άγαπās τόν κόσμο;”; “Δέν θέλω να δω τίποτε καί κανέναν”, μου είπε. “Βλέπεις τώρα ό πόνος σε βοηθά καί

δέν σ’ ενδιαφέρει τίποτε τό κοσμικό. Έτσι μεθαύριο θά είστε μαζί στόν Παράδεισο. Τέτοια τιμή σε ποιόν τήν έχει κάνει ό Θεός; Τό καταλαβαίνεις;”. Μετά από αυτή τήν συζήτησι σταμάτησε να πηγαίνει καθημερινά στό Κοιμητήρι. Μόλις βοηθήθηκε να συλλάβη τό βαθύτερο νόημα τής ζωής, ήσύχασε.

“**Π**ρέπει να καταλάβουμε ότι ό άνθρωπος, στήν πραγματικότητα, δέν πεθαίνει. Ό θάνατος είναι απλώς μετάβασι από τήν μιά ζωή στήν άλλη. Είναι ένας αποχωρισμός για ένα μικρό διάστημα. Όπως, όταν πάη κάποιος, ως υποθέσουμε στό έξωτερικό για ένα χρόνο, οι δικόι του στενοχωριούνται γιατί θά τόν αποχωριστούν. Άν λείπη δώδεκα χρόνια θά έχουν μεγαλύτερη στενοχώρια, γιατί θά τόν αποχωρισθούν για μεγαλύτερο χρονικό διάστημα. Έτσι πρέπει να βλέπουν καί τόν αποχωρισμό από τά αγαπημένα τους πρόσωπα μέ τόν θάνατο. Άν πεθάνη, ως υποθέσουμε, κάποιος καί οι δικόι του είναι ηλικιωμένοι, να πουν: “Μετά από μερικά χρόνια θά ανταμώσουμε”. Άν είναι νεώτεροι, να πουν: “Μετά από πενήντα χρόνια θά ανταμώσουμε”.

“**Π**ονάει φυσικά κάποιος για τόν θάνατο ενός αγαπημένου του προσώπου, αλλά χρειάζεται πνευματική αντιμετώπισι. Τί λέει ό Άπόστολος Παύλος; “Ίνα μή λυπήσθε καθώς καί οι λοιπόι οι μή έχοντες ελπίδα”, (Α΄ Θεσ. 4, 13). Πόσες φορές για παράδειγμα θά τόν έβλεπε εδω στήν γη; Νά σκεφθή ότι εκεί θά τόν βλέπη συνέχεια. Μόνον όταν δέν έχη καλή ζωή αυτός πού φεύγει, δικαιολογούμαστε να ανησυχούμε. Άν λ.χ. ήταν σκληρός, τότε, αν πραγματικά τόν αγαπάμε καί θέλουμε να συναντηθούμε στήν άλλη ζωή, πρέπει να κάνουμε πολλή προσευχή γι’ αυτόν”.

Αθωνική

www. athoniki-politeia.gr

πολιτεία

ΙΕΡΑ ΚΑΛΥΒΗ ΚΟΙΜΗΣΕΩΣ τής ΘΕΟΤΟΚΟΥ

ΙΕΡΑ ΣΚΗΤΗ ΑΓΙΟΥ ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΟΝΟΣ

ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ ΚΟΥΤΛΟΥΜΟΥΣΙΟΥ

ΑΓΙΩΝ ΟΡΟΣ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΥΛΗΣ: Σίμων Μοναχός

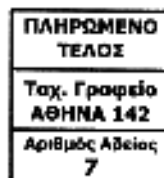
ΕΚΔΟΤΗΣ & ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Άστέριος Δ. Κόκκαλης-Θεολόγος

Ύπευθυνος τυπογραφείου: Παναγιώτης Νταλακούρας

Κυρίλλου Λουκάρεως 6 114 71 ΑΘΗΝΑ - τηλ. 210-6447.903

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ: 0.00 -

κωδ. ταχ. 2777

Κύριε Ίησοϋ Χριστέ, έλέησόν με